

Zombori István testnevelő tanár a soproni sportélet kiemelkedő alakja, diáknemzedékek testnevelő tanára és edzője 1915. november 29-ikén született Szolnokon.

Édesapja, Zombori György járműjavító asztalos, édesanyja Turcsányi Erzsébet varrónő volt. Sokoldalúsága, tehetsége már korán megmutatkozott. 1925-től elemi iskoláinak elvégzése után a szolnoki Verseghy Ferenc reál Gimnáziumba járt, ahol tanulmányai mellett atletizált, úszott, ismerkedett a vízi sportokkal és a labdarúgással. Jó tornász volt, iskolájának a jó tanulás mellett, versenyeken elért eredményeivel dicsőséget szerzett, szülővárosában teniszbajnokságot nyert.

1933-ban érettségizett, majd egy év katonáskodás után a Budapesti Testnevelési Főiskola hallgatója lett. Tanulmányi éve alatt a főiskola csapatában evezett, teniszezett, birkózott és kosárlabdázott. A kosárlabdázás alapjait dr. Hepp Ferenc mentor professzorától, az ismert sportdiplomátától tanulta meg. 1938-ban a magyar főiskolai kosárlabda válogatott vezéregyénisége volt.

1938-ban a Testnevelő Főiskolán Középfokú iskolai testnevelőtanári oklevelet szerzett és Sopronba került tanítani, a Magyar Királyi József Nádor Műegyetem, Bánya- Kohó és Erdőmérnöki Karára, és ezzel párhuzamosan a soproni Állami Fáy András Fiú Kereskedelmi Iskolába 1941-ig, rendes tanári kinevezéséig. 1942-ben áthelyezték az Egyetemre ahol a soproni ifjúság körében elkezdte tanítani a kosárlabda játékot az akkori szabály és versenyszellemre építve, dr. Hepp Ferenc szakmai támogatásával.

Bekapcsolódott a város sportéletébe, edző volt a soproni Tornászegyletben.

1941-ben részt vett a Fertői Vitorlasegylet alapításában, Kalóz hajóosztályban maga is sikeresen versenyzett.

Ugyanebben az évben segédvívómesteri tanfolyamot végzett és a bencés gimnázium diákjainak vívóedzője lett. Ő maga is 1941-49 között aktív kardvívó volt a Soproni Postásban. Csapatával a Szolnoki Dezső Vándordíjat többször megnyerték, ezzel is népszerűsítve a városok közötti vetélkedést, a soproni vívósport-szerető közönség legnagyobb öröme. Még hetven éves korában is kapott felkérést Sopronban vívómesteri teendők ellátására.

1944-től a Soproni Állami Széchenyi gimnáziumból tényleges katonai szolgálatra hívták be Hajmáskérre, ahonnan 1945-ben szerencsésen hazatért.

1940-44 között elvégezte a Kecskeméten működő Egyetemes Református Jogakadémiát, amit abszolutoriummal be is fejezett, de a diploma megvédésére a háború után már nem kapott

engedélyt.

1945-ben megszervezte a Soproni Kerületi Sísövetséget. A soproni Dallos hegyen az ő vezetésével bonyolították a Széchenyi Gimnázium sportköre által szervezett ifjúsági jelvénytörő síversenyt, 87 versenyzővel.

1947-től, 27 éven át irányította a Soproni Pamutipar Sport és Önképző Egyesület, később a Soproni Textiles Club (férfi szakág) és Soproni Textiles Club (leány szakág) edzői munkáját. Ez a hosszú hűség az egyesülethez és a sporttársakhoz ma is egyedülálló.

1949-ben áthelyezték a Soproni Állami Berzsenyi Gimnázium állományába, ahol 1957-ig látta el testnevelő tanári feladatait.

Tagja volt a pedagógusok Fáklya labdarugó csapatának is.

Zombori István nem csak sportsikereiről volt híres, hanem elkötelezett hazafiságáról, keresztény, polgári érzelmeiről is. 1957-ben ezért „népgazdasági érdekből” áthelyezték a Berzsenyi Gimnáziumból a fertőszentmiklósi általános iskolába és megfosztották katonai, hadnagyi rangjától is. 1961-től az akkor alakult Fertődi Felsőfokú Mezőgazdasági Technikum és az akkor már működő középiskola testnevelő tanára lett, ahol nyugdíjazásáig tanított.

Miközben Fertődön tanított, Sopronban folytatta kosárlabda-edzői pályáját. Remek játékosokat nevelt, akik a SMAFC későbbi erősségei lettek.

1939-ben megnősült, felesége Rimóczy Sarolta tanítónő, a Soproni Hitelszövetkezetben majd a Nemzeti Bankban dolgozott. Házasságukból 4 gyermek született, György (1941), István (1943), Sarolta (1944) és Zsuzsanna (1947).

1989. december 3-ikán a Magyar Kosárlabdázók Szövetsége, MKOSZ Budapesten önálló szövetséggént megalakult, melynek örökös tiszteletbeli tagjává választották. Az elismerést 1992. november 14-ikén, Sopronban a magyar-román férfiválogatott kosárlabda mérkőzésén zúgó tapsvihár közepette vehette át.

A rendszerváltás után az akkor 80 éves Zombori István, a kerekasztal javaslatára Sopron városától életműve alapján „Pro Urbe Sopron” elismerést kapott.

1993-ban a Honvédelmi Minisztérium visszaadta rendfokozatát és egyben főhadnaggyá léptette elő.

1997-ben Bauer Rudolf díjjal jutalmazták megyei testnevelési és sporttevékenységéért.

2010. szeptember 9-ikén a soproni Berzsenyi Dániel Evangélikus Líceum felújított tornacsarnokát róla nevezték el. Az ünnepség során volt tanítványai a tornaterem falán Kutas László szobrászművész, gránit lapra helyezett bronz plakettjét leplezték le.

„Zombori István, mindenki Zsoli bácsija kiváló ember, családapá, sportoló, edző és pedagógus volt, méltó arra, hogy egy újjászületett sportszarnok a nevét viselje” - hangsúlyozta Bakonyi Gábor.

Zombori István 2002. március 29.-én (nagypénteken délután) hunyt el Sopronban, a Soproni Szent Mihály temetőben helyezték örök nyugalomra, 1976-ban elhunyt felesége mellé.